

SOVIET STORY

ERI PUOLILLA MAAILMAA rohjetaan jo kohdata vanhoja vääryyksiä ja korjata niitä salailun sijaan. Esim. kesäkuussa 2008 Australia pyysi anteeksi varastetuilta sukupolvilta ja Kanada alkuperäiskansojen kärsimyksiä vuodesta 1874 alkaen. Uuden-Seelannin pääministeri pyysi maoreilta anteeksi ja ilmoitti erittäin merkittävistä korvauksista.

Saksa on tullut arvostetuksi maaksi, koska se on rehellisesti ja monipuolisesti käsitellyt natsiaikansa julmuuksia ja korvannut niitä miljardi toisensa jälkeen. Saksa voitti häviämällä sodan ja joutui selvittämään historiansa.

II maailmansodan toinen totalitaristinen valtio, Neuvostoliitto ja sen seuraajavaltio Venäjä, eivät sen sijaan ole koskaan tehneet tiliä neuvostoaikojen rikoksista. Ehkäpä useassa tapauksessa päin vastoin. Neuvostovaltaa rakennettiin harkitusti väkivallan, tappamisen ja valheiden päälle. Sellainen ideologia, joka perustuu näille arvoille tai hyväksyy niiden käytön, on epäinhimillinen ja jo itsensä tuhoon tuominnut ideologia.

Ideologiansa seurauksena ensin Neuvostoliitto joutui eräänlaiseen voittaja-ansaan. Eihän voittaja voi olla väärässä, sillä voittaja määrää pelin säännöt, julkaistavat asiakirjat ja historiankirjoituksen jälkikäteen. Valheella on lyhyet jäljet ja kyvyttömyys tarkastella itseään ja menneisyytensä haamuja rehellisesti johti Neuvostoliiton luhistumiseen.

Neuvostovaltion Suuri isänmaallinen sota on monitahoinen asia. Toisaalta se oli puolustustaistelu, taistelu natsismin totalitarismia vastaan, sankarillinen ja isänmaallinen taistelu. Tätä puolta tuodaan vahvasti esille. Tuodaan myös esille, että Neuvostoliitto saavutti mahtavuutensa ja globaalien vaikutusvaltansa tämän sodan ansiosta.

Sodan sysimustaa toista puolta ei haluta valottaa ja se onnistuttiinkin valtaosin pitämään maailmalta piilossa viitisenkymmentä vuotta. Sitä puolta valottaa dokumenttifilmi Soviet Story, jonka on ohjannut latvialainen Edvins Snore. Se tuo esille kertomuksen Euroopan murhanhimoisimmasta hallinnosta.

Filmi on järkyttävä kertomus siitä, miten Leninin perustama ja Stalinin johtama totalitaristinen kommunistivaltio auttoi Hitlerin natsitotalitarismia taistelemaan juutalaisia vastaan ja miten Stalinin valtio massamurhasi omia kansalaisiaan teollisessa mittakaavassa. Miten Länsivallat auttoivat Neuvostoliittoa. Filmi kertoo siitä, miten rikoksista tehtiin tabuja ja miten vasta nyt kerrotaan Euroopan murhanhimoisimman hallinnon koko kertomus.

Filmi sisältää vanhoja dokumentti-otoksia, jotka kertovat esim. luurangonlaihoiksi kutistuineista 7 miljoonasta ukrainalaisesta, jotka harkitusti tapettiin 1932-33 nälkään ja heidän viljansa myytiin läntisille markkinoille. Se kertoo yli 20 000 puolalaisesta älymystön edustajasta, jotka teloitettiin Katynin metsässä 1940.

Se kertoo SS:n ja KGB:n (1930-luvun loppupuolella siitä käytettiin nimeä NKDV) hyvästä yhteistyöstä, venäläisten joukkokarkoituksista, kansanmurhasta, Gulagin vankileireistä ja niillä tehdyistä lääketieteellisistä kokeista. Filmi näyttää, miten ruumiita työnnetään puskutraktorilla joukkohautaan. Se kertoo lapsista, vanhuksista, ihmisistä vailla toivoa.

Soviet Story kertoo uhreista, tappamisesta, väkivallasta, kynnisestä vallan käytöstä. Se kertoo dokumentoidun tarinan Neuvostoliitosta. Filmi on järkyttävää katseltavaa. Järkyttävintä on sen autenttisuus ja se arvoituksellisesti hymyilevä ja hyvinvoiva piittämättömyys, jolla Stalin, elämän ja kuoleman pyöveli, suhtautui toisten ihmisten henkeen.

Hitlerin Saksa ei keksinyt ihmisten orjuuttamiseen, kiduttamiseen ja tappamiseen mitään uutta, mitä neuvostovaltiossa ei olisi jo toteutettu. Teknologiaa ehkä vain käytettiin venäläisiä paremmin hyväksi.

Soviet Story on kertomus kahden totalitarismin valmistautumisesta sotaan muuta maailmaa ja toisiaan vastaan. Se on kertomus Molotov-Ribbentrop -sopimuksesta salaisine lisäpöytäkirjoineen.

Neuvostovaltion uhrien määrää ei tiedä kukaan. Kommunismista musta kirja (suomeksi WSOY 1997) antaa 863 sivullaan järkyttävän kuvan naapurimaan järjestelmästä. Kirja arvioi omien uhrien määräksi noin 20 milj. ihmistä, mikä ei sisällä sodassa menehtyneiden määrää.

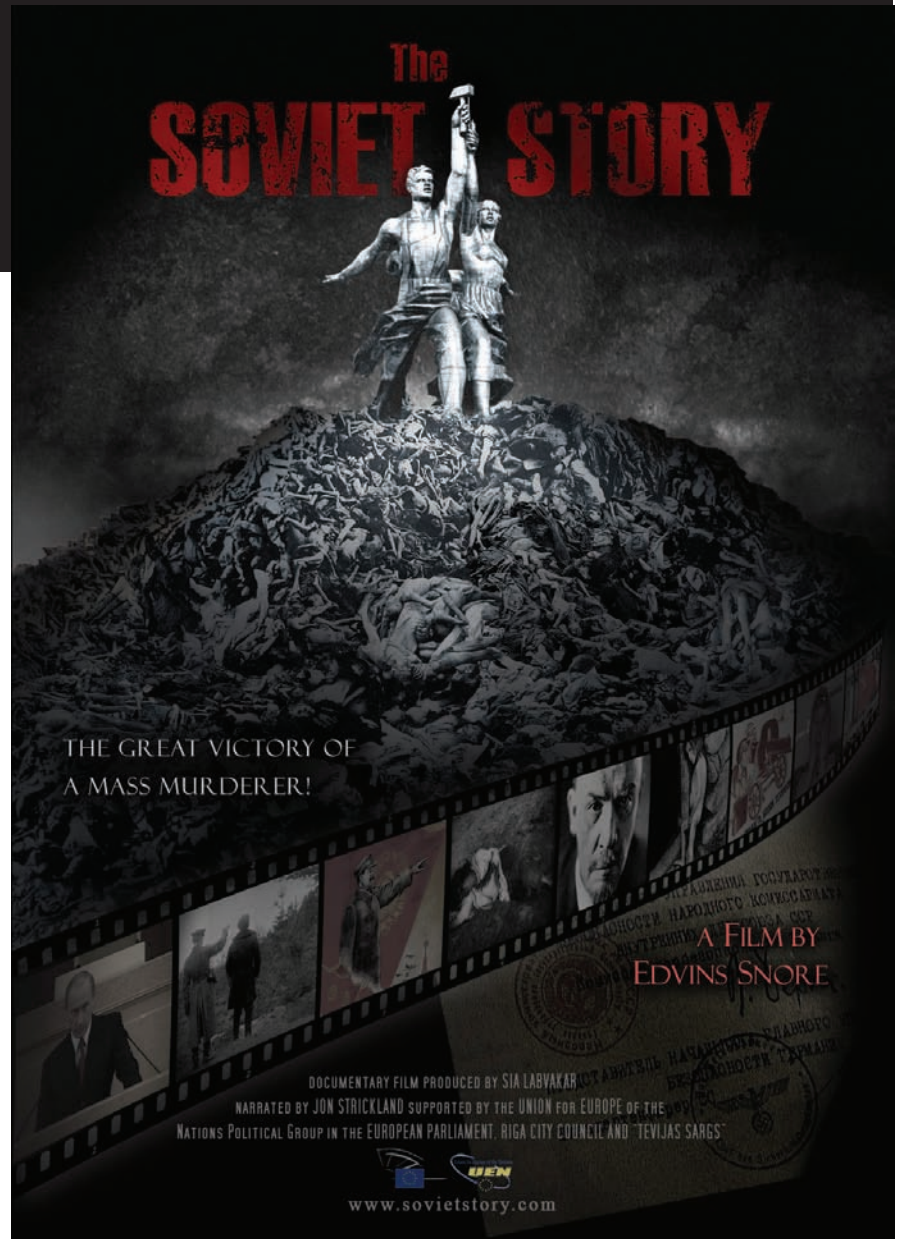
Luku on todennäköisesti aivan liian matala. Venäläinen tiedemies Dmitri Ivanovich Mendeleev (1834-1907) ennusti 1900-luvun alussa, että 1985 Venäjällä olisi 560 milj. ihmistä. Vuoden 1982 väestölasennuksen mukaan kansalaisia oli 269 miljoonaa. Tuonen viikate oli leikannut geneettisesti parhaan osa väestöstä.

Aleksandr Kuznetsovin kirjassa Valloisesta armeijasta ja sen kunniamerkeistä 1917-22 (Moskova 1991) on Argumenty i fakty ja Nash sovremennik -aikakauslehdistä koottu yhteenveto, jonka mukaan punaisen terrorin aikana tapettiin 100 - 110 miljoonaa viatonta kansalaista. Sodan uhrit eivät ole tässä luvussa mukana.

Eivätkö läntinen maailma ja Stalinin yhteistyökumppanit tienneet näistä asioista mitään? Varmasti tiesivät riittävästi, mutta sulkivat silmänsä kaikelta tältä, koska heillä oli oma lehmä ojassa, natsivalta uhkasi läntistä maailmaa ja taloudellisesti Saksa oli pelottava.

I maailmansodan epäoikeudenmukaisilla ja kohtuuttomilla Saksaa koskevilla päätöksillä sekä mahdollisesti myös teollisuusjohtajien tuella luotiin mitä ilmeisimmän erinomainen pohja natsivallan syntymiselle.

Läntisistä maista ennen kaikkea Yhdysvallat ja Englanti ovat osaltaan vastuussa kommunistisen totalitarismin tuhoista.

Soviet Story -poster, www.sovietstory.com

Yhdysvallat auttoi Neuvostoliittoa 1930-luvulla erittäin merkittävällä teknologialla avulla. II maailmansodan aikana USA lähetti Neuvostoliittoon Lend-lease -apuna käsittämättömän määrän tarvара.

Suomalaisen yhteiskunnan rasitteeksi laskettuna kyse oli noin 2 000 mrd. euron avustuksesta. Venäläiseen tapaan pääosa tästä laskusta on edelleen selvittämättä.

Soviet Story asettaa suomalaisiin iskostetun syyllisyyden tunteen aika kovalle koetukselle. Mehän olemme omasta päätöksestämme edelleen sotaan syyllisiä natsien kanssa. Näin väittää Pariisin rauhansopimus vuodelta 1947.

Suomalaiset ovat todennäköisesti maailman ainoa itsenäinen kansa, joka haluaa pitää oman maansa sodan aikana pelastaneet johtajansa sotasyllisinä, vaikka he eivät sitä olleet.

Tämän voisi kiteyttää siten, että sekä me Suomen kansalaiset että suomalaiset johtajat olemme pääosin käsittämättömän nai'ivia kansaa, jolle voidaan syöttää mitä tarinoita tahansa. Ja me oman ymmärtämättömyytemme, alistuneisuutemme tai poliittisen luulomme pohjalta varmuuden vuoksi uskomme, mitä ulkopuoliset sanovat.

Miten nykyinen Venäjä toimii puhdistukseen itsensä menneestä painolastista? Minkäänlaisia rakentavia merkkejä ei ole näkynyt. Historian väärentäminen ei ole vähentynyt. Totuus muotoillaan itse haluttun näköiseksi.

Eräänlainen järkyttävä huipentuma oli se, kun presidentti Vladimir Putin USA:n presidentin Georg Bushin vieraillessa Moskovassa toukokuussa 2005 lausui tiukasti: "Neuvostoliiton hajoaminen oli vuosisadan suurin geopolittinen katastrofi". Tämä lausahdus näytetään kahdesti Soviet Storyssa.

Tuorein kannanotto Venäjän sinnikkästä tiestä historiansa vääristelyssä on Venäjän ja Valko-Venäjän presidenttien yhteinen julkilausuma, josta HS kirjoitti 26.06.08 mm. seuraavaa. "Presidentti Dmitri Medvedev puolusti vanhan historiakuvan perusteita julkilausumassa, jonka hän antoi yhdessä Valko-Venäjän johtajan Aljeksandr Lukasen kanssa sunnuntaina.

Venäjä ja Valko-Venäjä torjuvat päätteisesti kaikki yritykset kirjoittaa uudelleen toisen maailmansodan historiaa ja arvioida uudelleen sen tuloksia."

Venäjän johto haki siten historiantulkinnalleen tukea Euroopan pahimman diktaturimaan johtajalta. Natsikumppanuus on vaihtunut Lukasenko-totalitarismiin. Tosin ei natsisminkaan ihannoiminen Venäjältä ole mihinkään loppunut, vaan näyttää sekin taas voimistuvan.

Mitenkähän tänään Saksassa kävisi, jos liittokansleri Angela Merkel ryhtyisi kehuamaan Hitlerin aikaansaannoksia ja julistaisi vuosituhannen geopolittiseksi katastrofiksi natsitotalitarismin tuhon? Uhrien osalta sanottaisiin vain lakooniseen venäläiseen